

Virksomhedsklasser ind under Loven staa det mig klart, at hverken for Søfartens eller Landbrugets Vedkommende kan Principet i den nugældende Lov anvendes. Jeg tror, man maa gaa over til et andet Princip, saaledes som det i den højtærede Indenrigsministers interessante Udvikling i Gaar blev antydet, at det er Regeringens Mening for Søfartens Vedkommende. Jeg er fuldstændig overbevist om, at man heller ikke kan drage Landbruget ind under Forsikringen, uden at man ogsaa der kommer til at gøre det ud fra et andet Princip end det nugældende. Jeg tror, man langt hellere maa bygge paa en lignende Grundtanke som den, der laa i Regeringsforslaget i Begyndelsen af 90'erne, kombineret med Tanken i Loven om Fiskeres Ulykkesforsikring, muligt ogsaa med den Tanke, som det ærede Medlem for Hjørring (Thomas Larsen) i Gaar hentydede til, og som jeg tror kan blive en frugtbar Tanke under den videre Behandling af disse Spørgsmaal.

Jeg skal som sagt ikke komme ind paa Enkeltheder, men maa det blot være mig tilladt, siden jeg overhovedet har faaet Ordet i denne Sag, at pege paa et Punkt af stor principiel Betydning i den nugældende Lov, som jeg for længst er kommen til Erkendelse af helst burde ændres. Det er selve Kapitalerstatningssystemet, som hele vor nugældende Lovgivning hviler paa. Jeg er kommen til den Erkendelse, at dette System ikke er heldigt, og man maa jo ogsaa sige, at Udviklingen i det øvrige Europa nærmest gaar i Retning af Rentesystemet. I vort Naboland, Sverige, hvor man for nylig har vedtaget en Ulykkesforsikringslov, har man for Eksempel bygget paa Rentesystemet og ikke paa Kapitalsystemet, medens man ellers i mangt og meget har taget den danske Lov til Forbillede. Naar man daglig sysler med denne Lovs Udførelse i Praksis, møder man, forekommer det mig, talrige Beviser paa, at Kapitalsystemet rammer ved Siden af, at det som obligatorisk System er uheldigt, og at man ikke kan andet end ønske at gaa over til et andet System. Det er jo dog aabenbart urigtigt, at den gamle, udslidte Arbejders Arbejds-kraft taksæres til ganske den samme Værdi som den unge Mands, der lige har lært sit Haandværk og staa i Begyndelsen af sin Løbebane som Haandværker. Den gamle Mand, som maaske til næste Aar maatte gaa ud af de aktive Arbejderes Række, faar imidlertid efter Invaliditetsgraden ganske det samme som den unge,

kraftige Arbejder, og naar en Arbejder bliver dræbt under Udførelsen af sit Arbejde, og han efterlader sig en ung Enke, som maaske, inden Aaret er omme, indgaar nyt Ægteskab, og som maaske ikke har haft Børn i det første Ægteskab, faar denne unge Enke det samme Beløb, som den midaldrende Enke, der sidder med en stor Børneflokk i den Alder, hvor det netop er allervanskeligst at faa dem forsørgede, og som ikke har nogen Udsigt til sin Alder og med sin Børneflokk at kunne indgaa noget nyt Ægteskab. Det er klart, at det økonomiske Tab for den første af disse Enker er for intet at regne mod det økonomiske Tab for den sidstnævnte.

Dernæst ere ogsaa de mindre Erstatninger, som kunne gaa ned til 10 à 5 pCt., efter min Mening en Uting. De anvendes i overordentlig mange Tilfælde paa en Maade, som ikke gavner vedkommende. Jeg skal ikke sige noget ondt om de Mennesker, der faa dem, men ikke forstaa at faa noget ud af denne lille Kapital. For det første er den jo saa lille, at der ikke kan faas noget ordentlig økonomisk Udbytte ud af den, og dernæst ere mange af de paagældende saa overordentlig lidt vante til at have med Kapital at gøre, at de let udsættes for ved daarlige Raadgivere at lade deres Kapital forsvinde som Luft. Jeg tror, man vilde være langt bedre tjent med at komme bort fra Kapitalerstatningssystemet undtagen som en Foranstaltning, der kan anvendes i Undtagelsestilfælde. Jeg indrømmer, at der kan være Tilfælde, hvor Renten kun kan have forholdsvis lille Betydning, og hvor det kan have meget stor Betydning for de paagældende at have en Kapital for at kunne sætte en Virksomhed i Gang, og i saadanne Tilfælde skulde Forsikringsraadet ogsaa efter min Mening med Indenrigsministerens Samtykke kunne udbetale Kapitalen, men dette burde ikke være Reglen, men skulde kun være en Undtagelse, og Rentesystemet skulde være Reglen.

Dernæst mener jeg, at vi skulle bort fra de smaa Erstatninger for de i Virkeligheden ganske forsvindende Føringelser af Arbejdsevnen. Der er i Virkeligheden intet praktisk Grundlag for disse, og de gavne ikke den paagældende i nogen nævneværdig Grad. Paa den anden Side er der ikke faa Tilfælde, hvor den Erstatning, der bydes efter den nuværende Lov, er alt for lille. I det Tilfælde, at en Kone sidder med en stor Børneflokk, er de 3,200 Kr. i Virkeligheden alt for lidt. Der vilde man komme ind paa noget meget sundere